

การศึกษาไทยภายใต้รัฐบาล คสช. 3 ปี ที่วังเวงและเคืองค้าง

นำเสนอเมื่อ : 3 ม.ค. 2561

การศึกษาไทยภายใต้รัฐบาล คสช. 3 ปี ที่วังเวงและเคืองค้าง

ผู้เขียน ศ.พิเศษ ดร. ภาวิช ทองโรจน์

การรัฐประหารทุกครั้งมักจะตามมาด้วยคำถามว่า สิ่งที่เกิดขึ้นต่อมาหลังจากการยึดอำนาจนั้น เกิดประโยชน์ต่อการแก่ปัญหาและพัฒนาประเทศจริงหรือไม่ หรืออย่างที่ตั้งคำถามกันสั้นๆ ว่า ครั้งนี้ *”เสียของ”* หรือไม่

สำหรับการรัฐประหารครั้งล่าสุด เฉพาะด้านการศึกษา คำตอบจากนักการศึกษาหรือสาธารณะ ดูจะออกไปในทางที่เห็นว่า *”เสียของ”* ไม่จะพิจารณาจากการแก้ไขปัญหา โอกาสที่สูญเสียไป ความก้าวหน้าหรือลาหังเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ซึ่งรวมความใน 3 ปีที่ผ่านมาสำหรับการศึกษาไทยดูจะเป็น 3 ปีที่ยังวังเวงและเคืองค้าง

ความสำคัญที่ถูกมองข้าม และความต่อเนื่องที่ขาดหาย

การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งเป็นการกำหนดอนาคตและความอยู่รอดของประเทศไทยในระยะที่โลกมีการแข่งขันสูง กระแสการปฏิรูปการศึกษาจึงเกิดขึ้นทั่วโลก โดยมีการเปลี่ยนศตวรรษบางครั้งอนาคต นอกจากนั้น เมื่อเกิดวิกฤตการณ์ หรือเกิดเงื่อนไขข้องการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ขึ้นมา หลายประเทศต่างเห็นความสำคัญของการศึกษาว่าจะต้องมีการพัฒนาเพื่อรับการพื้นตัวและป้องกันวิกฤตครั้งใหม่ที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น เมื่อเกิดวิกฤตแอมเบอร์ขึ้นในสหราชอาณาจักร เมริค ออสเตรเลียได้ประกาศการปฏิรูปการศึกษา เพื่อเตรียมประชาชนให้พร้อม หรือในสาระของ “ความผันของจีน” (จีน) ที่เป็นหลักในการพัฒนาจีนเข้าสู่ศูนย์กลาง ที่มีการศึกษาขึ้นมาเป็นอันดับแรก รวมทั้งประเทศไทยเองก็มีการปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาครั้งใหญ่ เป็นเดือน

สำหรับประเทศไทย กระแสการพัฒนาศตวรรษที่ 21

เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงก่อนการรัฐประหาร มีการวิเคราะห์ถึงจุดอ่อนของการศึกษาไทย เช่นจากการวิจัยของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) หรือ การซึ่งประเมินจาก UNESCO รวมทั้งโดยบุคคลและองค์กรต่างๆ ปัญหาเหล่านั้นผนวกกับกระแสการเปลี่ยนศตวรรษ ถูกนำมาเป็นข้อมูลปัจจุบันของการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาที่ประเมินการปฏิบัติที่ปรากฏมาเป็นลำดับ แม้ว่าจะสอดคล้องด้วยขอจำกัดของอายุของรัฐบาล เช่น โครงการเรียนฟรี 15 ปี และการแก่ปัญหาครูของรัฐบาลประชาธิปไตย โครงการพัฒนา ICT เพื่อการศึกษา และโครงการปฏิรูปหลักสูตรและตำราเรียนแห่งชาติ ของรัฐบาลเพื่อไทย เป็นต้น

หลังการรัฐประหารในปี 2557 ทำที่ของประเทศไทยตอนแรก ดูเหมือนจะให้ความสำคัญต่อการปฏิรูปการศึกษา ดังปรากฏในคำแถลงต่างๆ

ของคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
และรัฐบาลในเวลาต่อมาจะทำการศึกษาเป็นวาระหลักของการปฏิรูปในรอบใหม่นี้ แต่พอเวลาเริ่มเดินหน้า
ผู้คนที่เฝ้าดูภาคการศึกษากลับพบแต่ความผิดหวังและความนาเป็นห่วง
อันเนื่องมาจากว่าที่ผิดพลาดที่เกิดขึ้นหลายประการ

เริ่มจากภาพใหญ่ของการจัดการ ถึงวันนี้เราก็ได้พบว่า ในเวลา 3 ปี
กระทรวงศึกษาธิการ(ศธ.) มีการเปลี่ยนตัวรัฐมนตรีว่าการศธ. ถึง 3 คน และรัฐมนตรีช่วยว่าการศธ. อีก 5 คน
มากกว่ารัฐบาลโดยพร้อมกัน เมืองต่างๆ ในยุคเลือกตั้งด้วยเข้า
ซึ่งในยุคเลือกตั้งการกระทำ เช่นนี้ถูกมองว่าเป็นการสมนาคุณทางการเมืองหรือซื้อขายตำแหน่ง
ครรภ์พม่าเป็นกรณีรัฐบาลอำนาจเต็ม ก็ต้องคิดในใจเอาเองว่า
เป็นการสมนาคุณทางการทุจริตหรือเป็นเพราะว่าเลือกคนทำงานที่ไม่เหมาะสมจึงจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนตัว
หรือหั้งสองอย่างผสมกัน ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นก็แสดงว่านายกรัฐมนตรีผู้จัดสรรตำแหน่งรัฐมนตรี
หาได้ตระหนักรึปัญหาและความล้าหลังของการศึกษาของประเทศไทย
ทั้งยังมองไม่เห็นความแรงดูนและความจำเป็นที่จะต้องเร่งแก้ปัญหา
มองไม่ออกความอนุรักษ์ด้านการศึกษาหมายถึงอนาคตอันมีเด่นของชาติ
จึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องจัดสรรมืออาชีพเข้ามาเพื่อเข้ามาดูแลงานอันสำคัญนี้

รัฐมนตรีว่าการศธ. ทั้ง 3 คนต่างไม่มีผลงานในการแก้ไขปัญหาที่เห็นได้เด่นชัด
และยังมีการทิ่งปัญหาเพิ่มเติมไว้ซึ่งจะเป็นภาระต่อไปในภายหน้า
เริ่มจาก **ท่านแรก**
ที่ดูจะละเลยชุดที่ซ้ำซ้อนและไม่มีประโยชน์เนื่องจากแต่ละชุดไม่ได้เสนอนโยบายและแนวทางใหม่ใดๆ
ที่ชารายไปกว่าหนึ่น คือแนวทางในการพัฒนาบางอย่างที่ดำเนินอยู่ในรัฐบาลที่ผ่านมากลับสะบัดหยดลง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ดำเนินการค้างอยู่ ที่ทั้ง TDRI
และนักวิชาการหลายครั้งบุกเข้ามาเพื่อเข้ามาดูแลงานอันสำคัญนี้

มาถึง **รัฐมนตรีท่านที่ 2** ได้ทิ้งผลงานชิ้นโบแดงไว้อย่างน้อย 2 ชิ้น ได้แก่ คำสั่งลดเวลาเรียน
และการพยายามปรับปรุงการศึกษาส่วนภูมิภาคโดยการรื้อฟื้นระบบศึกษาธิการจังหวัดกลับคืนมา
ซึ่งทั้งสองเรื่องยังสร้างความปั่นป่วนมาจนขณะนี้

รัฐมนตรีคนที่ 3 เข้าสู่ตำแหน่งด้วยความของสื่อมวลชนเรื่องความเชื่อด้านลัทธิจิตวิญญาณ
และทามกลางความวิตกของนักการศึกษาที่กังวลว่าท่านจะทำให้การศึกษาไทยหันไปยึดแนวทางของการศึกษาทาง
ลือของโรงเรียนที่ท่านเป็นผู้จัดตั้งขึ้นโดยเงินสนับสนุนจาก ภาควิชา สังคมฯ สถาบัน
ผู้นำทางจิตวิญญาณที่ลือลั่นโลกด้วยของสัญเรื่องอิทธิฤทธิ์ป้าภูหาริย์
ซึ่งโรงเรียนดังกล่าวมีแนวปฏิบัติในการฝึกจิตและการรับจำนำเรนแล็บเช่นพังจากปีร่วมvid
รัฐมนตรีผู้นี้ยังเปลี่ยนหลักการแจกหนังสือเรียนของรัฐบาลประชาธิปไตยมาเป็นการให้ยืมใช้เรียนทำให้นักเรียนจะไม่
มีตัวร้ายในกรุํมสิทธิ์เพื่อใช้อ้างอิงในการเรียนขั้นต่อไป
และสุดท้ายด้วยว่าท่านที่ดูจะทำให้คนไทยหันหลายสิ่งที่ท่านลั่นว่าการปฏิรูปการศึกษาตามแนวทางของท่านนั้นจะ
ต้องรออีกไม่ต่ำกว่า 35 ปี
เป็นผลดังที่บอกต่อคนไทยในการปรับคณะกรรมการรัฐมนตรีครั้งล่าสุดว่าแม้แต่นายกรัฐมนตรีเองก็เห็นชอบกับสูตร 35
ปีของท่าน

จุดเด่นหนึ่งทั้งแต่เริ่มมีรัฐบาลนี้มา คือการเพียรตั้งคณะกรรมการต่างๆ ขึ้นแล้วขึ้นเล่า
ไล่เริ่มจากคณะกรรมการในสภาคูรูปแห่งชาติ สภาคูรูปประเทศไทย สถาบันตัญญัติแห่งชาติ
คณะกรรมการที่นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งที่เรียกหรือชื่อเป็นรัฐมนตรีแต่งตั้ง คณะกรรมการที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง
คณะกรรมการที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) แต่งตั้ง
คณะกรรมการในคณะกรรมการประจำฯ ฯ ฯ ซึ่งคณะกรรมการที่ต้องการทำงานชิ้นเล็กชิ้นน้อยบ้าง
ที่ๆ หายดูๆ ไม่มีความต่อเนื่องบ้าง และในที่สุดก็ค่อยๆ หายไป
ทิ้งความสับสนจากแนวทางอันหลากหลายที่แต่ละชุดเสนอโดยปราศจากบูรณาการทางความคิด
และคำอุบัติที่ลงอยู่ว่าการปฏิรูปหลักนั้นให้ครอบคลุมการที่จะมีการแต่งตั้งห้องประชุมไซรัฐธรรมนูญ
จนมาล้าสุดจึงเกิดคณะกรรมการอิสระตามรัฐธรรมนูญเพื่อการปฏิรูปการศึกษา
ซึ่งถึงขณะนี้ก็ยังทำงานในลักษณะของการมุ่งจับประเด็นในเรื่องเล็กๆ เป็นเรื่องๆ

ยังไม่ได้มีการแตะโครงสร้างใหญ่เพื่อกำหนดภาพรวมที่จะเป็นพิมพ์เขียวเพื่อการปฏิรูปแต่อย่างใด

ข้อกังขา ก็คือ สถานการณ์ของศึกษาไทย มีความยุ่งยากผูกเงื่อนปมจนไม่อาจแก้ไขได้ด้วยวิธีการปกติ จนต้องการอำนาจพิเศษเข้ามาช่วย แต่ในช่วงเวลา 4 ปีที่รัฐบาลมีอำนาจเต็มนั้น

เหตุใดจึงไม่ให้มีการขับเคลื่อนการปฏิรูปอย่างเป็นระบบ

ทำไมจึงต้องรอให้รัฐธรรมนูญประกาศใช้เสียก่อนซึ่งในที่สุดจะกลับสู่โหมดของการเมืองที่ทำให้การแก้ไขกลับมากยิ่งขึ้น

ก้าวที่ผิดพลาด (บางเรื่อง)

การลดเวลาเรียน

“การลดเวลาเรียนเพิ่มเวลาไว้”

เป็นนโยบายให้โรงเรียนปรับลดชั่วโมงในชั้นเรียนลงโดยให้เลิกเรียนในเวลา 14.00 น.

เพื่อให้เด็กนักเรียนผ่อนคลายไม่เคร่งเครียดกับการเรียนมากเกินไป หลักการลดเวลาเรียนเป็นคำาริที่ถูกต้อง เพราะเด็กไทยใช้เวลาเรียนในห้องเรียนตามหลักสูตรมากถึงปีละ 1,000-1,200 ชั่วโมง

เทียบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาในประเทศที่การศึกษามีคุณภาพทั้งหลายจะใช้เพียง 500-600 ชั่วโมง เวลาตามภายนอกนี้ใช้ไปกับการเรียนที่เน้นการท่องจำ ไมเน่นการใช้ความคิดทั้งในการสร้างสรรค์ วิเคราะห์ และแก้ปัญหาต่างๆ เด็กไทยจึงคิดไม่เป็น นับเป็นความอ่อนด้อยเมื่อเทียบกับเยาวชนในประเทศอื่น เรื่องนี้ได้มีการหยุดขั้นมาตลอดเวลาของภาระคิดอ่านฯ

แต่รัฐบาลขณะนี้ไม่บูรณาการไปสั่งให้มีการลดเวลาเรียนลงอย่างปุบปับ แต่มีความเห็นว่าจะต้องทำอย่างเป็นระบบ จึงได้เริ่มกระบวนการปฏิรูปหลักสูตร โดยร่างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานขึ้นมาใหม่ทั้งหมด เน้นการบูรณาการและปรับบูรณาการความรู้ให้ทันสมัย

หลักสูตรใหม่ที่ร่างเสร็จแล้วกำหนดเวลาในห้องเรียนชั้นประถมศึกษาไว้เพียง 660 ชั่วโมง

เวลาในโรงเรียนได้ถูกออกแบบใหม่หมด สร้างความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่ใช้ในห้องเรียนกับนอกห้องเรียน โดยเวลานอกห้องเรียนได้ถูกกำหนดให้จัดกิจกรรมอื่นที่เสริมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเนื้อหาในห้องเรียน ซึ่งอาจเป็นกิจกรรมภาคสนาม การศึกษาจากสถานที่และสถานการณ์จริง

และที่สำคัญที่สุดได้กำหนดให้นักเรียนต้องทำโครงการซึ่งจะเป็นกระบวนการที่เน้นความคิดสร้างสรรค์ การคิดหาและแก้ปัญหา การสื่อสาร และการทำงานเป็นทีม

เป็นที่น่าเสียดายที่รัฐบาลหลังการยึดอำนาจไม่ได้นำหลักสูตรนี้มาประกาศใช้ หากแต่จุดที่มีการสั่งลดช่วงของเวลาในชั้นเรียน พลันที่มีคำสั่ง

ความเครียดและระสำรพยายามก็เกิดทั้งระบบการศึกษา เนื่องจากหลักสูตรยังเป็นหลักสูตรเดิม

มีเนื้อหาสาระซึ่งสัมพันธ์กับเวลาที่ต้องใช้ถึงเกินพันชั่วโมง ครุจำนวนมากถึงกับมีอาการที่ไปไม่เป็น สถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นจริงมีตางๆ นานา

ตั้งแต่ครูประจำที่หยอดสอนโดยจะจบหรือไม่จบตามเนื้อหากไม่สนใจเพริ่งไม่รู้จะทำอย่างไร

ไปอีกทางหนึ่งก็จะพบครูที่จำเป็นต้องเลี้ยงไปนัดเด็กสอนเพิ่มเติมนอกเวลา เพราะทำใจไม่ได้ที่สอนเด็ก ยังไม่จบ สวนเวลาอุบัติห้องเรียนหลัง 14.00 น. นั้น

เมื่อไม่ได้กำหนดเวลาเป็นสวนของหลักสูตรก็จึงเกิดความหลากหลายของกิจกรรมซึ่งส่วนใหญ่จะไม่เกี่ยว ข้องหรือเสริมเพิ่มเติมจากในห้องเรียนเลย

ห้องเรียนที่สับสนอันเนื่องมาจาก การลดเวลาเรียนแบบดุจๆ นี้ แม้จะเป็นอยู่ทั่วประเทศ

การเกิดใหม่ของศึกษาธิการจังหวัด

อยู่ม้วนหนึ่งมีพ้าฝ่าเปรี้ยงลงมาในระบบการศึกษาของไทย
โดยการใช้อำนาจพิเศษรัฐระบบบริหารการศึกษาส่วนภูมิภาค
ให้หยอนุกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (อ.ก.ค.ศ.) จัดให้มีคณะกรรมการการศึกษาจังหวัด
(กศจ.) ทำหน้าที่ในการบริหารบุคคล โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน
และนำตำแหน่งศึกษาธิการจังหวัดและภาคกลับมา ระบุว่าเพื่อต้องการแก็บัญหาการทุจริตในการสอบบรรจุครู
และเพื่อปูรณาการงานตามแนวคิดแบบ Single command ลดลายการบังคับบัญชาให้สั้นลง
รวมทั้งสร้างเอกภาพและความคล่องตัวในการบริหาร

10 เดือนผ่านไป พนโดยทั่วไปปัญหาที่ว่าต้องการจะแก้นั้นกลับยังแก้ไม่ได้
ทั้งยังมีปัญหาใหม่เกิดขึ้นตามมา ประดิ้งกันมาจากหลายมิติ ระบบ single command
ที่หัวใจให้เกิดไม่มีความชัดเจน โครงสร้างเดิมคือเขตพื้นที่การศึกษาถูกยังมีอำนาจหน้าที่อยู่
ทับซ้อนกับอำนาจของศึกษาธิการจังหวัด กศจ.ซึ่งทำหน้าที่บริหารบุคคลแทน อ.ก.ค.ศ.
มีองค์ประกอบและโครงสร้างที่ไม่เหมาะสมกับอำนาจหน้าที่ซึ่งกันยังไม่ชัดเจน
และดูจะเป็นแผลการเปลี่ยนจากระบบอุปถัมภ์เก่ามาเป็นชุดใหม่เท่านั้น
ผู้ว่าราชการจังหวัดที่จะต้องรับเรื่องและมีบทบาทในการบริหารการศึกษาด้วย
มีปัญหาในเรื่องภาระหน้าที่อื่นที่มีมากมายอยู่แล้ว และความรู้ที่ไม่เพียงพอสำหรับการบริหารการศึกษา

การกระจายอำนาจที่ยังไม่เดินหน้า

ระบบการศึกษาที่ต้องมีการกระจายอำนาจให้ชุมชนในพื้นที่เข้ามามีหน้าที่ในการตัดสินใจและการบริหาร
ที่ผ่านมาเรามองไม่เห็นการพัฒนาระบบบุปผาในทิศทางดังกล่าว ในทางตรงกันข้าม ศธ.กลับมีขนาดใหญ่ขึ้น
คงสถานภาพศูนย์กลางของอำนาจอยู่เช่นเดิม
การปรับเปลี่ยนระบบการบริหารส่วนภูมิภาค เช่นที่เกิดขึ้นก็เป็นเพียงการเปลี่ยนฐานอำนาจจากหน่วยงานเดิมมาเป็น
ระบบที่เกิดใหม่

การกระจายอำนาจที่แท้จริงจะต้องลงไปสู่ระดับโรงเรียนที่ต้องเป็นอิสระ
สามารถจัดบริบทของพัฒนาการภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการสถานศึกษา
ข้อมูลจากองค์การเพื่อความรวมมือและการพัฒนาเศรษฐกิจ (OECD) โดยการวิเคราะห์ผลการสอบ
PISA พบว่าความเป็นอิสระของสถานศึกษาส่งผลโดยตรงถึงผลลัพธ์ที่เพิ่มขึ้น
นักวิชาการศึกษาไทยได้เรียกร้องเรื่องนี้มาโดยตลอด ซึ่งสอดคล้องกับหลักการโรงเรียนนิติบุคคล ใน
พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาศธ.
ยังคงจ่อจุ่งใจโรงเรียนเอาไว้โดยไม่เคยแสดงความจริงใจในการที่จะกระจายอำนาจ
โดยตั้งข้อแมตลด้อยโถงเรียนไทยยังไม่มีความสามารถที่จะดูแลตัวเองได้ แต่เมื่อไม่นานมานี้
มีข้อเสนอรูปแบบของโรงเรียนนิติบุคคลใหม่ที่ดูจะดำเนินไปจากหลักการเดิม นั่นคือ
การให้ภาคเอกชนเข้ามาช่วยสนับสนุนและดูแลโรงเรียนต่างๆ แนวคิดดังกล่าวแม้จะมีข้อดี
แต่ก็ดูเป็นการเลี้ยงไปจากหลักการของโรงเรียนนิติบุคคลเดิม
ซึ่งสามารถทำให้เกิดขึ้นได้อยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องเงื่อนไขความเกี่ยวข้องของภาคเอกชน

กระทรวงอุดมศึกษาที่จะไม่แก็บัญหาของอุดมศึกษาไทย

10 ปีผ่านไปหลังจากที่มีการยุบรวมทบวงมหาวิทยาลัยมาไว้กับ ศธ.
ทางฝ่ายอุดมศึกษาพบว่าการยุบรวมดังกล่าวไม่ได้เป็นประโยชน์ ทำยังกับล้ำท่าให้อุดมศึกษาเดินถอยหลัง
จึงมีการเคลื่อนไหวเพื่อแยกเอ้าอุดมศึกษาออกมาร่วมกับมหาวิทยาลัย โดยต้องรับรู้ว่าจะให้
กระทรวงอุดมศึกษา เกิดในรัฐบาลนี้ ถึงกับลงทุนจัดให้มีรัฐมนตรีช่วยราชการศธ.คนหนึ่งเข้ามาขึ้นเค้าลื่น

ต้ามองไปในอีกด้านหนึ่ง
ประเทศไทยกำลังมีปัญหาเรื่องการวิจัยซึ่งมีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นเอกภาพและด้อยประสิทธิภาพ อาจารย์มหาวิทยาลัยที่มีหน้าที่หลักด้านการวิจัยกลับถอนดอยหั้งจำนวนผลงานวิจัยและคุณภาพ

นอกจากนั้น

ประเทศยังประสบปัญหากำลังคนด้านผู้มีภาระดับอาชีวศึกษาซึ่งตั้งเป้าหมายให้มีสัดส่วนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 ของผู้สำเร็จการศึกษา แต่ที่ผ่านมาไม่เคยสำเร็จ ผู้เข้าเรียนอาชีวศึกษายังมีน้อยกวาร้อยละ 30 ปัญหาเรื่องความนิยมและการแย่งนักศึกษา กันระหว่างการศึกษาสองระบบเป็นจำนวนมากและยังจะเป็นอยู่ต่อไปตราบที่ยังไม่มีระบบจัดการที่ดีกว่าเขามาดูแล

อุดมศึกษาและอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาที่ต้องอุดจากการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาความรู้และทักษะคนเข้าสู่วิชาชีพ และแรงงานภาคตากๆ หมายความว่าการศึกษาทั้งสองระบบนั้น แท้ที่จริงแล้วมีบทบาทหน้าที่เดียวกัน แต่หากนำมายังกันจัดการอย่างที่เป็นอยู่ ประเทศไทยจะประสบปัญหาเช่นนี้ร้อยไป ซึ่งไม่มีทางที่จะแก้ได้

ดังนั้น

การผลักดันให้เกิดกระทรวงอุดมศึกษาเช่นที่ดำเนินการอยู่โดยการวางแผนหลักการเพียงແยกระบบการดูแลมหาวิทยาลัยอีกมาเป็นเอกเทศนั้น

จะไม่สามารถตอบโจทย์และแก้ปัญหาในภาพใหญ่ของประเทศไทยได้

หากกฎหมายว่าด้วยกระทรวงใหม่ไม่ได้นำเรื่องการวิจัยเขามาดูแลด้วย

การวิจัยของประเทศไทยจะออนไลน์และหากยังมีการแยกบริหารอาชีวศึกษากับอุดมศึกษาอยู่ เช่นนี้ การพัฒนากำลังคนในภาพรวมของประเทศไทยจะไม่มีวันประสบผลสำเร็จ

หรือแม้แต่ปัญหาความเหลื่อมล้ำระหว่างมหาวิทยาลัยเล็กกับมหาวิทยาลัยใหญ่ รัฐกับเอกชน ก็จะไม่ได้แก้ไข

ดังนั้น กระทรวงอุดมศึกษาที่จะตอบโจทย์สำหรับประเทศไทย

จำเป็นที่จะต้องรวมเอกสารวิจัยและการอาชีวศึกษาเข้ามาบริหารภายใต้กระทรวงเดียวกัน

ดังที่เกิดขึ้นแล้วในหลายประเทศ เช่น กระทรวงใหม่ของ สหราชอาณาจักรที่เดิมเคยเรียกว่า Department of

Innovation, University and Skills ซึ่งดูแลทั้งมหาวิทยาลัย อาชีวศึกษา และนวัตกรรมซึ่งได้แก่การวิจัย

และในปัจจุบันได้มีการปรับโครงสร้างขึ้นไปอีกระดับหนึ่งโดยการรวมเป็นกระทรวงเดียวกันกับกระทรวงการค้า เป็น Department of Business, Innovation and Skills

ไม่เช่นนั้น การตั้งกระทรวงใหม่ในครั้งนี้จะไม่ตอบโจทย์ได้ฯ เลย

ขอคุณที่มาเนื้อหาจาก [มติชนออนไลน์](#) วันที่ 3 มกราคม 2561